

Arrest

nr. 202 783 van 20 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Pieter-Jan DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) van 12 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Pieter-Jan DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 april 2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: C.

voornaam: L.

geboortedatum: 02.11.1994

geboorteplaats: mexico

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

** de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 04.09.2017 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen).

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene verklaart dat zij geen familie heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zij geen problemen heeft in haar land

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 04.09.2017. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen).

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Betrokkene verklaart dat zij geen problemen heeft in haar land

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de

door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen).

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Verenigde Staten van Amerika.”

1.2. Verzoekster is vastgehouden met het oog op verwijdering, waarvan het tijdstip van uitvoering heden nog niet vastligt.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

2.2.1. In haar nota betoogt de verwerende partij dat zij, zoals aangekondigd in de thans bestreden beslissing, een nieuwe beslissing heeft genomen en dit op basis van een grondiger onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Aangezien uitdrukkelijk aangekondigd werd dat de verwijdering van het grondgebied pas effectief zou uitgevoerd worden na een volgende beslissing, stelt zich de vraag met welk belang de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid werd aangewend om de onderhavige beslissing te doen schorsen.

Bovendien, zo stelt zij, moet vastgesteld worden dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing uit zichzelf reeds geschorst was, zoals blijkt uit de volgende passage van de bestreden beslissing:

“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing zal genomen worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.”

Een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing doet hoe dan ook geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de nieuwe beslissing van 13 april 2018 en verzoeker ontbeert op het eerste zicht het belang om via de onderhavige procedure van hoogdringendheid de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te bekomen.

2.2.2. De verzoekende partij stelt daar tegenover dat zij wel degelijk nog een belang heeft bij de huidige vordering. Immers, zolang de thans bestreden beslissing niet wordt ingetrokken, blijven de rechtsgevolgen ervan bestaan, met alle gevolgen vandien.

2.2.3. Ter zake moet worden vastgesteld dat de nieuwe beslissing waarvan sprake niet voorligt; De Raad kan derhalve de aard van deze beslissing, noch de draagwijdte ervan nagaan. In die omstandigheden kan er geen rekening worden gehouden met de mededeling van de verwerende partij.

Wat betreft het argument dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing reeds geschorst is uit zichzelf, moet erop worden gewezen dat in het kader van een goede rechtsbedeling en een daadwerkelijke rechtsbescherming de Raad de vordering onderzoekt en oordeelt of de schorsing door hem formeel en bij arrest moet worden bevolen.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.2. werd aangegeven, verzoekster heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bovendien is de onderhavige vordering prima facie ingediend met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel 3 « Over de procedure », waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid «De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. ».

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending artikel “47/14, §3, 1°” (lees: 74/14, §3, 1°) van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt onder meer dat zij naar Europa kwam om de nodige ervaring en cultuur op te doen met het oog op een later carrière, dat zij in België aankwam met een visum voor drie maanden, dat zij aanvankelijk verbleef in een hostel in Antwerpen en dus ook was vrijgesteld van de verplichting om een melding te doen bij de gemeente binnen de termijn van drie maanden, hetgeen haar ook zo werd

gecommuniceerd door de gemeente toen zij haar aanmelding wenste te doen, dat zij vervolgens besloot om in België Nederlands te gaan studeren en uiteindelijk ook bij enkele van haar vrienden ging verblijven, dat zij toen ook stappen nam om haar verblijf te legaliseren en om een studentenvisum aan te vragen, dat haar werd gegarandeerd dat zij tijdens de inoverwegingname van haar aanvraag legaal verbleef maar dat men haar daarvan geen document kon verstrekken.

Voorts betoogt verzoekster dat, indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd zij zou hebben kunnen vaststellen dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier. Onder geen enkel beding is het haar bedoeling geweest om de Belgische staat te misleiden of zich te onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Zij verwijt de verwerende partij het risico op onderduiken niet behoorlijk te hebben vastgesteld, terwijl zij hier een studentenvisum heeft aangevraagd met het oog op het verwerven van een kwaliteitsvolle opleiding, zodat "vluchten" haar laatste intentie zou zijn.

4.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt, als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, het volgende gesteld:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 04.09.2017 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. (aanmelding bij de gemeente binnen de termijn van 3 werkdagen)."

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;"

De tweede paragraaf van deze bepaling, waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

"§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit het bedoelde motief in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 1, §2, 1°.

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt.

Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.”

(Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een aankomstverklaring afgeleverd door de stad Antwerpen, waarin wordt gewezen op het feit dat zij in België is aangekomen op 4 september 2017 en waarbij zij wordt toegelaten tot verblijf tot 3 december 2017. Dit stuk bevindt zich ook in het administratief dossier. Verder brengt zij ook een afschrift bij van een poststorting op rekening van de “FOD BIZA VREEMDELINGENZAKEN”, ten bedrage van 200€ met als mededeling haar naam, nationaliteit en geboortedatum. Tot slot voegt zij een afschrift toe van een bericht van het stadsloket Deurne, houdende de melding “LV Statuutswijziging” en een afspraak op woensdag 2 mei 2018 om 16:00u. Het weze opgemerkt dat zowel op de aankomstverklaring als op het bewijs van overschrijving hetzelfde adres is vermeld als verblijfplaats van verzoekster.

Voorts blijkt ook nog uit het administratief verslag in het dossier dat verzoekster, toen zij werd aangehouden verklaarde dat ze in België een cursus Nederlands wil volgen, dat zij sinds 4 september 2017 in België is, dat zij bij kennissen woont op het adres dat ook op de aankomstverklaring en de overschrijving is vermeld en dat ze via het stadsbestuur van Antwerpen probeert om een visum aan te vragen.

Verzoekster werd ook later op 12 april 2018 gehoord (het is niet duidelijk of zij werd gehoord voor of nadat de bestreden beslissing werd genomen): op de vraag waarom zij in België is, antwoordde dat zij Nederlands wil studeren aan de Universiteit van Antwerpen en dat zij probeert om aan een visum te geraken. Deze verklaring wordt overigens bevestigd wanneer zij daags na de bestreden beslissing uitgebreider wordt gehoord :

“Wenst u nog iets toe te voegen :

Toen ik toekwam, ben ik naar het gemeentehuis van Deurne gegaan. Ik vroeg wat ik kon doen om mezelf te registreren hier. Ik ben dit proces ook begon voordat mijn 3maand toeristvisum voorbij was. Toen ik begon met dit proces, heb ik heel duidelijk gevraagd of ik hier egaal was of iets verkeerd deed. Er werd mij heel duidelijk verteld dat ik legaal was en dat ik in procedure zit en dat ik tot dan hier legaal en correct verblijf. Ik heb 200€ betaald voor de studentenregistratie in het gemeentehuis in de afdeling migratie. Ik wacht nog op enkele documenten die ik zou moeten opsturen naar hen. ik heb op 2 mei ook een afspraak met het gemeentehuis in Deurne om deze documenten af te geven.

Ik heb ook in het gemeentehuis gevraagd of ik een papier kreeg als officieel bewijs. Ze zeiden dat als ik problemen heb met de politie, ze hen gerust mochten bellen en zij alles zouden uitleggen. Toen ik het vroeg aan de politie, begonnen ze over mijn paspoort. Voor mij is het zeer vreemd dat ik hier beland, aangezien er mij zo op is gewezen dat ik in procedure zit en niet illegaal ben.”

Verzoekster lijkt derhalve te kunnen worden gevolgd waar zij betoogt dat dat het risico op onderduiken in het licht van artikel 74/14, §3, 1° niet op zorgvuldige wijze werd beoordeeld. Immers blijkt op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met het feit dat zij zich kenbaar had gemaakt bij het bestuur (cfr. de aankomstverklaring van die zich in het administratief dossier bevindt) en al evenmin met de verklaring die zij op 12 april 2018 had afgelegd en waaruit blijkt dat zij een vast adres heeft en een procedure is opgestart in verband met een verblijfsstatus als student. Derhalve blijkt niet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze het actueel en reëel risico op onderduiken heeft beoordeeld, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

4.3.3 Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.4.2. Verzoekster betoogt onder meer dat zij de kans verliest op haar opleiding in België en wijst op de gevolgen van de detentie ten gevolge van de bestreden beslissing.

4.4.3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een feitelijke beoordeling. Het feit dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de vasthouding doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad wel de bevoegdheid heeft na te gaan of verzoekster door de beslissingen een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

In voorliggende zaak kan niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in de nota heeft gesteld dat een nieuwe beslissing zal worden genomen, - hetgeen klaarblijkelijk reeds het geval zou zijn- en dat tegen die nieuwe beslissing een beroep kan worden ingediend alvorens de gedwongen verwijdering effectief zal worden uitgevoerd. Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde met de huidige bijlage 13septies louter de vasthouding beoogt. In dit geval kan het niet redelijkerwijs ontkend worden dat het aangevoerde nadeel rechtstreeks het gevolg is van de bestreden beslissing.

Hierbij moet tot slot worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) van 12 april 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. WIJNANTS